

ซื่อเซ่ (西子绪) ฌอน
 อินจาทูลาคม ฌา
 mocon 漠咳咳, Renmais กาย

every

เดอะออ่าน

every

เดอะออ่าน

every

Fantasy Farm!

幻想 ฟาร์มมหัศจรรย์
 农场 พรรณนี้ก็มีดัวะ?

ตลอดงาน

ตลอดงาน

ตลอดงาน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

การต้องรับรู้ว่าเพื่อนสนิทที่คอยอยู่เคียงข้างเรามาในระยะเวลาหนึ่งไม่ใช่মনุษย์คงจะเป็นเรื่องที่ทำให้ลำบากสำหรับใครหลายคนอยู่พอสมควร แม้จะผูกพันกันแค่ไหน ก็อาจอดไม่ได้ที่จะรู้สึกกลัว แต่คงไม่ใช่สำหรับเขาคอนั้น คนที่มองเรื่องนี้อย่างปกติที่สุดปกติเสียจนเพื่อนที่ไม่ใช่มนุษย์เองยังต้องตกใจ

เรื่องราวในเล่มนี้กำลังจะเล่าถึงที่มาที่ไปของ 'อินสวิน' เพื่อนผู้นำสงสารของ 'ลูซิงจิว' ที่ต้องผ่านอะไรในชีวิตมามากมาย ซึ่งเมื่อรู้ความจริงทั้งหมดแล้ว ลูซิงจิวก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งยังตั้งใจว่าจะดูแลมนุษย์อย่างอินสวิน และปีศาจจึงจอกในบ้านอย่าง 'ไป่เยวี่ยู่' ให้มีชีวิตที่ดีที่สุดให้ได้ แต่ชีวิตอาจไม่ได้เรียบง่ายอย่างนั้น เมื่อเขาพบกับตำรวจที่ย้ายมาใหม่อย่าง 'ผั่งจี้ฉี' คนที่มาพร้อมกับวิญญาณผู้หญิงถือร่มอันน่าสะพรึงกลัว และนำมาซึ่งความช่วยเหลือครั้งใหญ่ของลูซิงจิว

สุดท้ายลูซิงจิวจะรอดพ้นจากชะตากรรมในครั้งนี้ได้หรือไม่ และพวกเขาทั้งสามยังต้องเจอกับบทพิสูจนหรือคำเฉลยอะไรที่คาดไม่ถึงอีก ถ้าพร้อมที่จะสัมผัสประสบการณ์สุดแสนมหัศจรรย์นี้กันแล้ว เอลเวร์วายขอเชิญชวนให้ทุกคนร่วมหาคำตอบด้วยกันในหน้าถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอลเวร์วาย

แนะนำตัวละคร

* หูชู

ตำรวจที่เคยทำคดีศพในบ่อน้ำหลังบ้านของลูซิงจิว หลังจากเจอเหตุการณ์แปลกประหลาดร่วมกันมากมาย เขาก็สนิทสนมและรู้สึกไว้วางใจในตัวลูซิงจิวมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมีปัญหาเรื่องคดีที่ดูจะมีความเหนือธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็มักจะไปขอคำปรึกษาจากลูซิงจิวอยู่เสมอ

* ผังจื่อฉี

ตำรวจที่เพิ่งย้ายเข้ามาประจำการใหม่ เป็นคนที่หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น แต่มาดเย่อหยิ่งเย็นชาทำให้คนมองรู้สึกอึดอัด อีกทั้งยังเหมือนไม่ค่อยพกมารยาทติดตัวมาด้วย พูดจาโผงผาง ไม่ให้เกียรติผู้อื่นเท่าที่ควร นอกจากนี้ ผังจื่อฉียังมีวิญญาณผู้หญิงชื่อร่มสีน้ำตาลคอยติดตามอยู่ไม่ห่างอีกด้วย

* เสวียนอวี

ภิกษุหนุ่มผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์ และมีลักษณะที่ทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกสงบได้ อีกทั้งยังมีมารยาทและความน่าเลื่อมใสศรัทธา โดยปกติแล้วเสวียนอวีจะไม่ค่อยยุ่งยากกับชีวิตของผู้คนนัก แต่ในครั้งนี้นักลับมาขอหลบพายุหิมะที่บ้านของลูซิงจิวเพื่อขึ้นทางเสือกบางอย่างให้กับเขา

* จิวเฟิ่ง

หญิงสาวที่มีเก๋าศีรษะและมีร่างเป็นนก ในคัมภีร์ซานไห่จิงได้บันทึกไว้ว่ามีเทพเจ้านามว่าจิวเฟิ่งอาศัยอยู่เหนือสุดปากฟ้าของภูเขากุ้ย เธอคือเทพที่ชาวอู๋เคารพนับถือมากที่สุด แต่เมื่อลูซิงจิวได้รู้จักนิสัยที่แท้จริงของเธอแล้ว กลับไม่ได้รู้สึกถึงความน่าเคารพนับถือที่ว่ำนั่นเท่าที่ควร

* เจียงปู้ฮ้วน

ดาราชายยอดนิยมในวงการบันเทิง เป็นคนที่มีชื่อเสียงมากไม่ว่าจะไปที่ไหนก็มีกลุ่มแฟนเฝ้าติดตามเป็นจำนวนมาก ภายหลังได้มาถ่ายทำรายการที่หมู่บ้านσύผู้ และเจอกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติหลายอย่าง จนเกือบที่จะเอาชีวิตไม่รอด

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหม่งให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของเด็กและสัตว์
มีการกล่าวถึงสถานการณ์อันน่าขยะแขยง
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 35

ใครคือคุณ

เมื่อครั้งที่ลูซิงจิวออกจากหมู่บ้านสุ่ยฝู ชายหนุ่มได้ให้สัญญากับอินสวินว่าจะกลับมาที่นี้อย่างแน่นอน และจะได้พบอินสวินอีกครั้ง พวกเขาจะเข้าไปหาผลไม้ป่าที่มีหนามในฤดูใบไม้ผลิ เล่นน้ำริมน้ำธารในฤดูร้อน ก่อกองฟางหญ้า ในฤดูใบไม้ร่วง ไปร้านตุ๊กตารูปในเมืองที่พวกเขาชอบ ได้เล่นเกมที่พวกเขาทั้งคู่ต่างถวิลหา

ทว่าต่อมาลูซิงจิวที่ย้ายเข้าเมืองไปไม่ได้กลับไปหมู่บ้านสุ่ยฝูอีก แม้เขาจะยังจำเพื่อนเล่นสมัยเด็กของเขาได้ หากแต่ระยะทางที่ห่างไกลทำให้สัญญาของพวกเขาอาจจะเป็นจริง หลายปีคล้อยผ่าน พวกเขาต่างเติบโต ลูซิงจิวกลับมาหมู่บ้านสุ่ยฝูเป็นครั้งคราวเพื่อเยี่ยมเยียนคุณยาย แต่เพราะไม่ได้เจอกันนาน ระหว่างเขาและอินสวินจึงมีช่องว่างบางอย่างเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่เหมือนกับที่ทั้งสองคนให้สัญญากันในวัยเด็กว่าจะถือเหรียญอันล้ำค่านั่งรถสองชั่วโมงเพื่อไปเล่นเกมไม่กี่สิบนาที

ลูซิงจิวลืมเรื่องราวเหล่านั้น อินสวินเองก็ไม่ได้พูดถึงมันอีก ความทรงจำวัยเด็กของพวกเขาถูกปกคลุมด้วยชั้นทรายแห่งกาลเวลา นานวันก็ยิ่งเลือนราง

ต่อมา หมู่บ้านสุ่ยฝูกลายเป็นสถานที่แห่งความเศร้าของลูซิงจิว เมื่อพ่อแม่ของเขากลับบ้านเกิดไปเยี่ยมญาติ แต่กลับต้องเสียชีวิตในเหตุการณ์ภูเขาถล่ม กระทั่งศพยังหาไม่พบ ลูซิงจิวรีบเดินทางกลับมาด้วยใบหน้าที่ซีดเผือดตื่นตะลึง

'ซิงจิว นายกลับมาแล้วหรือ' อินสวินพูดกับเขา

'ฉันกลับมาแล้ว' ลูซิงจิวตอบ

อินสวินเอ่ยถามอีกครั้ง 'นายจะไปอีกหรือเปล่า'

'ไป ฉันอยากจะทำสวนของพวกเขาในที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ทุกวัน' ลูซิงจิว คิดแบบนี้ เขาเอ่ย 'ฉันยังต้องเรียนมหาวิทยาลัยให้จบ...'

การที่เขาพูดอย่างนี้หมายความว่าเขาจะไม่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านสุ่ยฝู อินสวินไม่ได้แสดงความคิดเห็นหลังจากได้ยิน เขาเพียงแค่เอื้อมมือมากอดเพื่อนเก่าคนนี้อย่างแน่นๆ พร้อมเอ่ยว่า 'ไม่เป็นไรนะ ไม่ต้องห่วง トラบโดที่นายอยู่ที่สุ่ยฝู ฉันจะคอยช่วยเหลือนายเอง'

อินสวินพูดจริงทำจริง

การที่พ่อแม่แยกไปอย่างกะทันหันทำให้จิตใจของลูซิงจิวอยู่ในสภาพที่ ย่ำแย่มาก อินสวินช่วยเขาด้วยการช่วยกู้ภัยทำงาน ช่วงเวลานั้นฝนยังคงตกหนัก อินสวินสวมเสื้อกันฝนและให้ข้อมูลกับทีมค้นหาของกู้ภัย เขาอธิบายสถานการณ์ โดยรอบภูเขาและความเป็นไปได้ที่จะเจอว่าพวกท่านยังมีชีวิตอยู่

แม้ท้ายที่สุดแล้วจะไม่พบศพพ่อแม่ของลูซิงจิว แต่พวกเขากลับพบ กระเป๋าเดินทางที่พ่อแม่ของลูซิงจิวพกติดตัว

ลูซิงจิวใช้กระเป๋าเดินทางนี้เป็นสิ่งแทนในการสร้างหลุมฝังศพสำหรับพวกเขา

หลังเกิดเหตุการณ์นี้ได้ไม่นาน คุณยายของลูซิงจิวก็เสียชีวิตลง ลูซิงจิว เดินทางออกจากหมู่บ้านสุ่ยฝูและไม่ได้กลับมาอีกเป็นเวลาหลายปี เขาสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักทั้งหมดในหมู่บ้านแห่งนี้

หลายปีต่อมา ลูซิงจิวตัดสินใจกลับมาอาศัยอยู่ที่นี้ด้วยเหตุผลบางอย่าง โชคชะตาของเขาและอินสวินจึงได้ถุกทอเข้าด้วยกันอีกครั้ง

เมื่อคิดทบทวนจนถึงถ้วนแล้ว ลูซิงจิวจึงขับเจ้ารถกระบะคันเล็กเข้าเมือง เพราะว่าเขาออกค้นหาทั่วทั้งหมู่บ้านรวมถึงยอดเขา แต่ก็ไม่มีแววของอินสวิน ชายหนุ่มจึงเกิดความคิดใหม่ เดินทางเข้าเมืองไปร้านตุ๊กตเกมที่เขากับอินสวิน เคยชอบไปมากที่สุด

ทว่าเมื่อมาถึงตำแหน่งที่ร้านตุ๊กตเคยตั้งอยู่ถึงได้พบว่าสถานที่แห่งนั้น ได้เปลี่ยนไปแล้ว ร้านตุ๊กตถูกรื้อเปลี่ยนเป็นร้านขายเสื้อผ้า นับว่าเป็นเรื่องที่

สมเหตุสมผล เพราะปัจจุบันนี้มีสินค้าอิเล็กทรอนิกส์หลากหลาย เป็นเรื่องธรรมดาที่ร้านตุ๊กเกมจะไม่สามารถเปิดบริการต่อไปได้ แถมในช่วงเวลานั้นร้านตุ๊กเกมก็ยังไม่มีการใบอนุญาตอย่างเป็นทางการ

ในตอนนั้นร้านตุ๊กเกมเป็นสถานที่ที่มีว่สมของเด็กไม่ตี โดยปกติที่ประตู่ร้านจะมีผ้าม่านแขวนอยู่ หากยืนข้างนอกผ้าม่านจะได้ยินเสียงเคาะปุมและบิดคันโยก เครื่องเล่นลวดออกมาพร้อมๆ กับเสียงเด็กโวยวายและเสียงถอนหายใจ เหยี่ยวนึงเหยียนูเท่ากับหนึ่งชีวิต หากเล่นตายก็ต้องเริ่มต้นใหม่ ทักษะการเล่นเกมของลูซิงจิวไม่ดีเท่าอันสวีนิ ทุกครั้งที่ถูกโจมตีเขาจะหนีอย่างไม่คิดชีวิตก่อนจะตายอย่างรวดเร็ว

ดังนั้นอันสวีนิจึงแบ่งเหยียนูสองสามเหยียนูให้เขาทุกครั้งเพื่อให้ได้เล่นต่ออีกหน่อย

ลูซิงจิวล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนอก สัมผัสพื้นผิวขรุขระของเหยียนูแล้วถอนหายใจหนักๆ เขาคิดว่าโทรศัพท์มือถือถือออกมาโทรหาอันสวีนิอีกครั้ง แต่กลับพบว่าปลายทางไม่สามารถติดต่อได้ เขาคิดว่าอันสวีนิคงปิดเครื่องไปแล้ว

ลูซิงจิวที่ตามหาอันสวีนิไม่พบจำต้องกลับบ้านด้วยความหดหู่ใจ

ชายหนุ่มยังคงครุ่นคิดเรื่องนี้ขณะทำอาหารในห้องครัว หากเขาพูดคุยกับอันสวีนิตั้งแต่แรก บอกว่าตนไม่สนใจว่าเพื่อนจะเป็นมนุษย์หรือไม่ อันสวีนิก็คงไม่หนีไปแบบนี้ แม้เขาจะสังเกตเห็นความผิดปกติของอันสวีนิมานานแล้ว แต่สิ่งที่เขาคิดอยู่ตลอดก็คือหากอันสวีนิไม่ต้องการพูด เขาก็จะไม่เฝ้าถาม และดูเหมือนว่าตอนนี้ความคิดนี้จะเป็นปัญหา...ถ้าตอนแรกเขายื่นกรานสักหน่อย ต้องการเอาคำตอบที่แน่นอน...แต่มันจะยุติธรรมกับคนที่ไม่ต้องกรให้คำตอบอย่างอันสวีนิหรือ

คิดไปคิดมาลูซิงจิวก็เริ่มใจลอย มีดที่นำมาหั่นผักปล้นบาดลงบนนิ้วของตนเข้า เลือดสีแดงสดไหลออกมาแล้วหยุดลงบนเตียง

"โอ๊ย" ลูซิงจิวร้องเพราะความเจ็บปวดที่มีด การหั่นครั้งนี้เขาออกแรงมากกว่าปกติ มีดจึงบาดลึกจนเกือบถึงครึ่งเล็บ เขาหมุนตัวเดินออกจากครัว คิดหาผ้าพันแผลมาปฐมพยาบาลเบื้องต้น

ไปเยวี่ยหูที่นั่งอยู่ที่ลานบ้านได้กลิ่นเลือดมาจากกระยะไกล เมื่อเขาลุกขึ้นเดินมาก็เห็นลูซิงจิวขมวดคิ้ว คิดจะจัดการพันแผลบนนิ้ว

ไปเยวี่ยหูไม่ได้พูดอะไร เขาเดินตรงมาจับมือลูซิงจิวแล้วเอ่ยว่า "อย่าเพิ่งรีบพันแผล ทำความสะอาดแผลก่อน"

ลูซิงจิวเอ่ยอย่างเฉยเมย "ไม่เป็นไร แผลเล็กน้อย"

ไปเยวี่ยหูเอ่ย "รอก่อน ฉันจะไปเอายามาให้"

ลูซิงจิวพยักหน้า

เมื่อไปเยวี่ยหูกลับมาพร้อมยา เขาก็เห็นลูซิงจิววางมือไว้ด้านข้างพลาวงจ้องมองไปทางประตูอย่างนิ่งงัน เลือดยังคงไหลออกมาจากบาดแผล ไปเยวี่ยหูจับมือชายหนุ่มขึ้นมามองอย่างพิจารณา ก่อนจะพบว่าบาดแผลนี้ลึกมากจนเห็นกระดูก มีอนันมีทั้งหลอดเลือดและเส้นประสาท มีบาดลึกขนาดนี้หากไม่จัดการรักษาอย่างเหมาะสมอาจทำให้พิการได้ โชคดีที่ยานี้มีสรรพคุณพิเศษ ใช้ทาสักสองวันก็น่าจะดีขึ้น

"ตอนใช้มีदनายคิดอะไรอยู่" ไปเยวี่ยหูถามขณะช่วยลูซิงจิวทำแผล "เจ็บมั๊ย"

"เจ็บจนไม่เจ็บแล้ว" ลูซิงจิวตอบ "ฉันกำลังคิดว่าช่วงไม่กี่วันมานี้อื่นสวินไม่กลับบ้านแล้วเขาไปอยู่ที่ไหน เขายังเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า เขาต้องกินอะไรมั๊ยจะหิวหรือเปล่า"

ไปเยวี่ยหูเงยหน้าขึ้นมองลูซิงจิว

ลูซิงจิวถอนหายใจ "เฮ้อ...ตอนนั้นฉันไม่ควรปล่อยให้เขาไปเลย"

ไปเยวี่ยหูเอ่ย "ไม่ต้องทำอาหารเย็นแล้วนะ"

ลูซิงจิวมองนิ้วของตัวเอง พอได้ผ้าพันแผลจากไปเยวี่ยหูก็มองไม่เห็นบาดแผลอีกต่อไป เลือดก็หยุดไหล รวมถึงความรู้สึกเจ็บปวดก็ลดน้อยลง ชายหนุ่มขยับกายตั้งท่าจะทำอาหารต่อ

ไปเยวี่ยหูอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ลูซิงจิวได้กลับเข้าไปในครัวอย่างดื้อดึง ไปเยวี่ยหูยืนมองอยู่ตรงประตูด้วยสีหน้าอึมครึมอยู่พักหนึ่งก่อนหมุนกายเดินออกไป คราวนี้เขาไม่ได้กลับไปที่เก้าอี้ยก แต่ผลักประตูออกจากลานบ้านไป

ลูซิงจิวฝันทำอาหารเย็นจนเสร็จเรียบร้อย ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นว่า
ไปเที่ยวหุไม่อยู่ รออยู่พักหนึ่งเขาก็ตัดสินใจลงมือทานก่อน

ถึงแม้ลูซิงจิวจะตัดสินใจลงมือทานก่อน แต่ชายหนุ่มไม่มีความรู้สึก
อยากอาหารแม้แต่น้อย ไม่ใช่เพราะอากาศที่ร้อนอบอ้าว แต่เป็นเพราะเขา
มีเรื่องในใจ ลูซิงจิวกินได้เพียงสองสามคำก็วางตะเกียบลงแล้วเดินเข้าลานบ้าน
ไปที่เก้าอี้โยกของไปเที่ยวหุ

'แกลงไปแกลงมา แกลงถึงสะพานคุณยาย คุณยายบอกว่าเธอเป็นเด็กดี...'
ลูซิงจิวโยกเก้าอี้ไปมาพลางนึกถึงความทรงจำในวัยเด็ก ก่อนอายุเก้าขวบ
เขาค้ายอยู่ที่หมู่บ้านสุยฝู ในช่วงเวลานั้นเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับดอกไม้ต้นไม้ใน
บริเวณหมู่บ้าน ทว่าต่อมาเขาได้จากสถานที่แห่งนี้ไปนาน ความทรงจำเหล่านั้น
จึงเริ่มรางเลือน

อากาศร้อนจนลูซิงจิวกินอะไรไม่ลง ในใจก็ครุ่นคิดก่อนจะเดินออกจาก
ลานบ้านไปตามทางเดินเล็กๆ ในหมู่บ้าน

สิบกว่าปีมานี้ หมู่บ้านสุยฝูไม่ได้มีความเปลี่ยนแปลงมากนัก บ้านเรือน
ยังคงเป็นรูปลักษณะที่เก่าและทรุดโทรม พื้นที่ริมถนนที่สามารถทำการเพาะปลูก
เต็มไปด้วยพืชพรรณนานาชนิด และบางครั้งยังสามารถเห็นสุนัขของชาวบ้าน
ชาวสวนสองสามตัววิ่งเล่นข้างทางอย่างสนุกสนาน

โดยไม่ทันรู้ตัว ลูซิงจิวก็เดินมาถึงต้นหมู่บ้านแล้ว ที่ต้นหมู่บ้านนี้มีเครื่องไม้
ขนาดใหญ่ ซึ่งบนเครื่องไม้นั้นยังมีเมล็ดธัญพืชบางส่วนหลงเหลืออยู่

ลูซิงจิวหยุดฝีเท้าลงข้างๆ เครื่องไม้

ชายหนุ่มจำเครื่องไม้นี้ได้ดี ช่วงที่กลับมาอยู่หมู่บ้านนี้ใหม่ๆ อื่นสวิน
ก็เคยพาเขามาที่นี่ ตอนเด็กๆ ลูซิงจิวกับอิ่นสวินชอบปีนขึ้นไปเล่นบนเครื่องไม้
แต่พอคุณยายรู้เข้า พวกเขาก็ถูกดึงลงมาทำโทษด้วยการตีกัน

คุณยายบอกว่าเครื่องไม้นี้ใช้ทำอาหาร จะปีนขึ้นไปบนนั้นไม่ได้

แต่สำหรับเด็กน้อยยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ ยิ่งคุณยายห้ามเท่าไร ลูซิงจิวก็ยิ่ง
อยากปีนขึ้นไปมากเท่านั้น เขากับอิ่นสวินต่างมีรูปร่างที่สูงอย่างถ่วงอก หากเขา

* ชื่อเพลง 'เหยาอาเหยา เหยาเต๋าไว่ผอเจียว' เป็นเพลงกล่อมเด็ก คล้ายกับเพลงโยกเยกของไทย

คิดจะปั่นขึ้นไปคงต้องใช้พลังกำลังอย่างมาก

ลูซิงจิวเหลือบตามอง รวากับมองเห็นภาพเด็กสองคนคิดหาวิธีและพยายามอย่างเต็มที่ที่จะปั่นขึ้นไปบนเครื่องโม่ อื่นสวินเป็นคนหมอบลงให้ลูซิงจิวเหยียบขึ้นบนหลัง จากนั้นก็ให้ลูซิงจิวออกแรงดึงเขาขึ้นไป ลูกลิงแสนชนสองตัวจึงขึ้นไปบนเครื่องโม่ได้สำเร็จด้วยวิธีนี้ บางครั้งผู้ใหญ่ที่เดินผ่านมาพบเข้าก็จะลากพวกเขา ลงมา ส่งกลับบ้านไปให้พ่อแม่ตักเตือน

คิดไปคิดมาลูซิงจิวก็หัวเราะ เขาเอื้อมมือไปแตะบนเครื่องโม่แล้วรู้สึกว่ขนาดของมันช่างคั่นเคย

ลูซิงจิวหันคิดอะไรบางอย่างออก เขาหยิบเหรียญออกมาจากกระเป๋าเสื้อค่อยๆ วางมันลงที่รูบนเครื่องโม่

เสียงคลิกดังขึ้น เหรียญตุ้เกมกดพอดีกับขนาดของรูบนเครื่องโม่ มันผลุบเข้าไปตรงกลาง ไม่กี่นาทีถัดมาลูซิงจิวก็ได้ยินเสียงฟ้าร้องดังสนั่น เขามองขึ้นบนฟ้าแล้วพบว่าฟ้าที่เคยมีแสงแดดสว่างจ้ากลับถูกบดบังด้วยเมฆกลุ่มหนา

ไร้ซึ่งเม็ดฝน แต่ลมกลับพัดแรงจนน่ากลัว ลูซิงจิวถูกลมพัดใส่จนน้ำตาคลอ จำต้องยกมือขึ้นมาช่วยบังดวงตา เขากะพริบตาถี่ๆ ตั้งใจให้น้ำตาช่วยล้างทรายหรือเศษดินที่กระเด็นเข้าตาออก

เมื่อลูซิงจิวลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง เบื้องหน้าของเขาก็ปรากฏดวงหน้ายิ้มแย้มใบบนหน้าที่มีหางตาโค้ง ริมฝีปากยิ้มแย้มที่ปรากฏฟันเขี้ยวเล็กๆ น่ารัก

"อีนสวิน!!" ลูซิงจิวร้องเรียกชื่อเขา รีบวิ่งเข้าหาคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนคว้าแขนเสื้อของอีนสวิน "นายไปไหนมา ฉันตามหานายอยู่ตั้งนาน!"

อีนสวินตอบ "อ่า...ฉันไปทำธุระอะไรมานิดหน่อยนะ" เขาเกาศีรษะ แสดงท่าทางอายๆ

"ธุระอะไร" ลูซิงจิวไม่เชื่อสิ่งที่เขาพูดแม้แต่นิด ชายหนุ่มคว้ามืออีนสวินดึงเขาให้เดินกลับบ้าน "ฉันรู้แล้วว่านายไม่ใช่มนุษย์ นายเองก็ไม่ต้องกังวล ฉันจะเก็บเรื่องนี้ไว้อย่างดี ฉันบอกเลยนะ ไปเถียงหูกก็ไม่ใช่มนุษย์เหมือนกัน ในบ้านของพวกเรามีแค่ฉันคนเดียวที่เป็นมนุษย์ธรรมดา..."

เมื่ออีนสวินได้ยิน สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

ลูซิงจิวกลัวอันสวีนไม่เชื่อจึงอธิบายต่อว่า "ไปเยวี่หู่เป็นปีศาจจิ้งจอกฉันเคยเห็นหางของเขา เป็นสีขาวแถมใหญ่ด้วย สัมผัสนุ่มมือเขียวละ"

ใบหน้าของอันสวีนบิดเบี้ยว "นายพูดอะไร"

"ฉันบอกว่าเขาเป็นปีศาจจิ้งจอก...ทำไมเธอ" ลูซิงจิวถาม

"เปล่า" อันสวีนตอบ "ฉันแค่ถามเฉยๆ"

ลูซิงจิวเอ่ย "ตกลงนายไปไหนมา ช่างเถอะ ฉันจะไม่ถามแล้ว นายอยากบอกก็บอก ถ้าไม่อยากก็ช่างมัน สองวันมานี้ฉันไม่ได้กินอะไรเลยสินะ หิวแล้วละสิ ฉันทำอาหารเย็นไว้...นายมากินกับฉันหน่อยมา" ชายหนุ่มพูดไม่หยุด เหมือนคุณแม่ที่ในที่สุดก็เจอลูกที่หนีออกจากบ้าน

อันสวีนไม่พูดอะไรมาตลอดทาง กระทั่งมาถึงประตูหน้าบ้าน เขาจึงเอ่ยขึ้นเสียงต่ำ "นายไม่ติดใจจริงๆ เธอ"

"ติดใจอะไร"

"ติดใจว่าฉันไม่ใช่คน" อันสวีนตอบ

"ฉันต้องติดใจอะไรละ นายไม่ได้ทำร้ายฉันนี่" ลูซิงจิวเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

"อ้อ จริงสิ สัมบอกนายเรื่องรถกระบะคันเล็กในบ้านไปเลย"

"คืออะไรนะ" อันสวีนตกใจ

"มันคือทาก" ลูซิงจิวบอกความจริงอันโหดร้ายกับอันสวีน "ฉันจำได้ว่าเหมือนนายจะแพ้ทาก..."

ทันทีที่ได้ยินคำว่าทาก ใบหน้าของอันสวีนก็บิดเบี้ยวไม่พอใจ ก่อนเอ่ยว่า "ทาก? ทาก? ทากที่ฉันรู้จักนั่นใช่มั๊ย"

ลูซิงจิว "ใช่ มันนั่นแหละ"

อันสวีน "บ้าเอ๊ย ใอันนั้นใช้เป็นรถได้ด้วยเธอ ก็ว่าทำไมฉันถึงคันกัน..." นึกถึงลักษณะของตัวทาก อันสวีนก็ตัวสั่นพลางเอ่ยด้วยเสียงสะอื้น "ฉันจะไม่นั่งรถนายอีก"

เห็นอันสวีนทำท่ารังเกียจรถกระบะน้อยของเขา ลูซิงจิวจึงเอ่ยอย่างโกรธขี้ "นายบ้าไปแล้วเธอ ไม่นั่งรถกระบะแล้วนายจะเดินเข้าเมืองหรือไง ตายมาตั้งหลายปีแล้ว จะทำตัวเป็นผู้ใหญ่บ้างไม่ได้เธอ"

อินสวิน "... เขาไม่อาจปฏิเสธได้

ทั้งสองกลับถึงบ้านทั้งที่ทะเลาะกัน ขณะนี้ไปเรียบร้อยแล้วไม่กลับมา ลูซิงจิวกลัวอินสวินจะหิวจึงให้เขาทานเสียก่อน

ที่จริงอินสวินหิวโหยมาหลายวันแล้ว อาหารที่เขาปรุงนั้นไม่สามารถกินได้เลย หรือต่อให้กิน มันก็ทำให้เขาท้องเสีย โชคดีที่เขาไม่จำเป็นต้องกินอาหารมากขนาดนั้น ไม่อย่างนั้นหลายปีที่ผ่านมาเขาคงไม่รู้ว่าจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร

ลูซิงจิวมองอินสวินกินข้าวด้วยสายตาของพ่อที่เฝ้ามองด้วยความรัก มองจนอินสวินขนลุกแล้วเอ่ยเรียกเสียงเบา "ซิงจิว..."

ลูซิงจิว "ไอ้เด็กโง่ กินเยอะๆ หน่อยสิ นายทนทุกข์มาตั้งหลายปี"

อินสวิน "..."

"มา นี๋น้องไก่" ลูซิงจิวพูด "เจ้าโง่นี้มองอะไรล่ะ กินสิ"

อินสวินกลืนน้ำลายตัวเอง รู้สึกเสียใจที่หายหน้าไปสองสามวัน โดยไม่มีเหตุผล ความจริงแล้วเขายังคิดไม่ตกว่าจะอธิบายให้ลูซิงจิวฟังอย่างไร กลัวลูซิงจิวจะไม่ยอมรับก็เลยคิดจะซ่อนตัวก่อนสักพักเพื่อสังเกตสถานการณ์ ใครจะรู้ว่าซ่อนตัวได้ไม่ถึงสองวันไปเรียบร้อยแล้วมาหาเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย บอกให้เขารีบกลับบ้าน ไม่อย่างนั้นจะจับเขาฆ่ากินเนื้อทันที

สำหรับไปเรียบร้อยแล้ว อินสวินไม่กล้าทำทนายความอดทนของเขาแม้เพียงนิด จึงรีบกลับบ้านมาโดยไว

ปกติแล้วน้องไก่เป็นอาหารสุดพิเศษของไปเอวี่ฮู วันนี้มันมาอยู่ในขามของเขา อินสวินได้แต่คิด *นี่มันความสุขหลังประสบเคราะห์กรรมหรือเปล่านะ...*

ทว่าทันทีที่ไข่ตะเกียบคิบน้องไก่ขึ้นมา เขาก็รู้สึกได้ว่ามีสายตาเย็นชาจับจ้องมาที่ร่างของตน อินสวินทนไม่ไหว มือของเขาสั่น น้องไก่ตกลงไปอยู่ในขามอีกครั้ง

"เอวี่ฮู นายกลับมาแล้ว" ลูซิงจิวส่งยิ้มไปทางเพื่อนร่วมบ้านที่ไม่รู้ว่ามายืนอยู่ที่ประตูตั้งแต่เมื่อไหร่ "มานี๋เร็ว ค้นหาอินสวินเจอแล้ว"

ไปเอวี่ฮูไม่พูดอะไร เดินไปนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามของอินสวิน ก่อนทอดสายตาลงมองไก่อ้นใหญ่ในขามของอินสวิน

ไก่อ้นใหญ่น่ากินการหมักแล้ว น้ำมันยี่ม ยั่วคนที่มองให้อยากอาหาร และ

เพราะว่าอยากอาหารมาก...ไปเยวี่หูจึงต้องพยายามบังคับควบคุมตัวเองอย่างหนักไม่ให้หัดตะเกียบในมือไปเสียก่อน เขาเหลือบมองลูซิงจิวที่ยิ้มอย่างมีความสุข แล้วหันมองอินสวินที่มีสายตาทวาดหวั่น ก่อนจะพูดออกมาสองคำว่า "กินสิ"

อินสวิน "... ตกลงที่เขาจะกินนี่มันคือน่องไก่หรืออาหารมื้อสุดท้ายของเขา กันแน่

"กินสิ" ลูซิงจิวเอ่ยเชียร์เสียงอบอุ่นจากด้านข้าง

ภายใต้สายตาที่แตกต่างของทั้งสองคน อินสวินทำได้เพียงกัदन่องไก่ด้วยน้ำตาที่คลอเบา พอกัดลงไปแล้ว ไปเยวี่หูก็จ้องเขาจนแทบจะพุน อินสวินรู้สึกว่าเขากินอยู่ไม่ใช่ในน่องไก่ แต่เป็นขาของเขาเอง...

"เยวี่หู ยังมีอีกชิ้นนะ นายกินสิ" โชคดีที่ตอนนี้ลูซิงจิวตั้งความสนใจของไปเยวี่หูไป เขาเอ่ย "รีบกินเถอะ พวกนายสองคนคงหิวแล้วนะ?"

ไปเยวี่หูถึงได้ละสายตาจากอินสวินแล้วกินน่องไก่ของตน

นี่เป็นมื้ออาหารที่ชวนลั่นสะท้านที่สุดที่อินสวินได้กินนับตั้งแต่ลูซิงจิวกลับมาหลังทานอาหารเสร็จแล้ว เสื้อผ้าของอินสวินยังคงขึ้นอยู่ ลูซิงจิวประหลาดใจ ที่แท้คนตายก็มีเหงื่อออกได้เหมือนกัน

"ความจริงไม่นับว่าฉันเป็นคนตายท้าวๆ ไปหรอก" หลังจากวางตะเกียบลง อินสวินก็อธิบายให้ลูซิงจิวฟัง "ฉันยังไม่ได้ลงทะเบียนที่นรกเลย"

"นั่นนายเป็นคนตายประเภทไหนกันล่ะ" ลูซิงจิวถาม

อินสวินว่า "เรื่องมันยาว...เมื่อตอนที่ผานู* แยกดินแดนสวรรค์กับโลกมนุษย์..."

ลูซิงจิว "..."

ไปเยวี่หูเอ่ยอย่างเย็นชา "พูดจาภาษาคน"

อินสวินถึงเข้าประเด็น "ขอโทษ ฉันจมน้ำตายตอนสิบขวบ"

ลูซิงจิว "..."

ไปเยวี่หู "..."

* ผานู คือผู้สร้างโลกและทุกสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ ตามความเชื่อเรื่องการสร้างโลกของจีน

"ช่างเถอะ นายไม่ยากพูดถึง ฉันก็ไม่อยากบังคับ" ในตอนนี้ความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อเพื่อนวัยเด็กผู้โชคร้ายคนนี้ตั้งความรักดูญาติๆของคนเป็นพ่อ "ฉันรู้ว่าใจของนายขมขื่น ฉันเข้าใจ ฉันจะแนะนำให้นายใหม่อีกครั้ง นี่คือไปเยี่ยมหุบปีศาจจิ้งจอก เขาไม่ใช่คนเหมือนกัน ส่วนนั้นเสียสวากับเสียเฮย ว่ากันว่า เป็นสัตว์เทพชื่อตังคัง ส่วนนี้ชู่ซี เป็นปีศาจจิ้งจอกเหมือนกัน..."

อินสวิน "..."

ลูซิงจิว "เพราะฉะนั้นนายวางใจเถอะ ถึงนายจะเป็นคนตาย แต่สำหรับที่นี่แล้วปกติธรรมดามาก ไม่เป็นไรเลย"

จริงดี ชัดเจนว่าคนที่แตกต่างในบ้านหลังนี้คือลูซิงจิวผู้เป็นเจ้าของบ้านต่างหาก...

คิดถึงตรงนี้อินสวินก็หลั่งน้ำตาแห่งความซาบซึ้ง โผเข้ากอดลูซิงจิว ชายหนุ่มลุ่มลึกระชะของอินสวินพลาบเอ๋ยเสียงสั้น "สวินเออร์อ่า นายทนทุกข์มานานพอแล้ว พ่อ...ไม่ใช่ดี ต่อจากนี้ฉันจะดีกับนาย"

ไปเยี่ยมหุบที่อยู่ข้างๆ รู้สึกเกี่ยวกับการกระทำของคนทั้งคู่จนถึงกับต้องวางตะเกียบลง

อินสวินที่ถูกลูซิงจิวตระกองกอดในอ้อมแขนตั้งลูกชายคนหนึ่งพลันเอ่ยถามขึ้น "คือว่า...ฉันอยากจะถามหน่อย คุณไป...เป็นปีศาจจิ้งจอกจริงๆ เหรอ"

ลูซิงจิวคลายมือออก มองไปทางไปเยี่ยมหุบ "ทำไม่ละ"

ไปเยี่ยมหุบมองอินสวินอย่างเย็นชาก่อนเอ่ย "ใช่ ทำไม่"

เมื่อเขาพูดจบ ข้างหลังก็ปรากฏหางสวงามสีเขียวแกมดำ อินสวินที่มองอยู่ถึงกับตะลึงงัน

ลูซิงจิวไปอยู่ข้างหลังไปเยี่ยมหุบอย่างไม่เคอะเขิน ลูบไล้สองหาง "ดูสิ ฉันบอกนายแล้ว เยี่ยมหุบเป็นปีศาจจิ้งจอก แล้วหางนี้ก็ให้สัมผัสที่ดีมาก" หลังเอ่ยจบประโยค ชายหนุ่มก็สังเกตเห็นว่าแววดตาไปเยี่ยมหุบอ่อนโยนลงบางส่วน แถมหางตาก็ยกโค้งขึ้น

อินสวินยืนมองอยู่ข้างๆ เมื่อหางของไปเยี่ยมหุบโผล่ออกมาจากข้างหลังดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง นิ้วมือสั่นระริก แน่ละ เขาไม่มีความกล้าอย่างลูซิงจิว

ที่จะยื่นมือออกไปจับหางของไปเยวียหู...ไม่ว่าหางนี้จะเป็นหางของไปเยวียหู หรือไม้ก็ตาม ก็ยังต้องเป็นที่ตกเตียงพูดคุยกันต่อ

ลูซิงจิวได้ขานที่หางนั้นอย่างมีความสุข ไปเยวียหูหรือตา ภาพที่เห็น ณ ตอนนี้อย่างกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว อื่นสวินจึงก้าวไปทางประตูอย่างเงียบเชียบ

หลังจากลูบหางเป็นการยืนยันตัวตนของไปเยวียหูแล้ว ลูซิงจิวก็ปรายตามอง อื่นสวินอีกครั้งพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "หลายวันมานี้นายไม่ได้พักผ่อนดี ๆ เลยใช่ไหม พ้ามืดแล้ว รีบกลับบ้านเถอะ พงุ่นนี่อย่าลืมหาหมากินข้าวเช้าด้วยกันละ"

อื่นสวินเฝ้มปาก เห็นได้ชัดว่าเขาล้งเล สุดท้ายก็รวบรวมความกล้าเอ่ยขึ้นว่า "นายอยากฟังเรื่องของฉันมั๊ย"

ลูซิงจิวพยักหน้า เขาอยากรู้อยู่แล้ว แต่ถ้าอื่นสวินไม่พูด เขาก็ไม่อยากบังคับทุกคนล้วนมีอดีตที่ไม่อยากจดจำ เขาไม่จำเป็นต้องเปิดบาดแผลของคนอื่นเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง

"ถ้าฉันบอกแล้ว นายอย่ารังเกียจฉันเลยนะ" อื่นสวินเอ่ยเสียงต่ำ ฟังดูดูเหมือน "ตกลงมั๊ย"

ลูซิงจิวเอ่ย "ฉันไม่รังเกียจนายหรอก" ชายหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่ง ก้าวว่า อื่นสวินจะคิดมาก จึงยกตัวอย่างว่า "ดูอย่างรกรกระบะของฉันสิ ฉันรู้ว่ามันคือหากฉันยังชอบมันมาก ๆ เลย"

ได้ยินคำว่าหาก อื่นสวินก็ตัวสั่นไปโดยปริยาย "...พวกเราไม่ต้องพูดถึงมันได้มั๊ย" เขากลับสัตว์ประเภทนี้มากจริงๆ ถึงแม้จะตายไปแล้ว แต่ความกลัวที่มีก็ไม่ได้ลดลงเลย

ลูซิงจิวอีกโหล ทำไม่รู้ไม่ชี้

"พวกนายคุยกันไปเถอะ" ไปเยวียหูบอก "ฉันจะออกไปข้างนอกพอดี" พูดจบเขาก็ลุกเดินจากไป ภายในบ้านจึงเหลือแค่ลูซิงจิวและอื่นสวิน

"พวกเราไปที่ลานบ้านกันเถอะ" ลูซิงจิวเอ่ย "ฉันหมักไวน์องุ่นไว้ น่าจะพอได้ที่แล้ว ถ้านายอยากก็เอามาดื่มสักหน่อย"

"ไม่ละ" ได้ยินเช่นนั้นอื่นสวินก็หัวเราะ ลูซิงจิวยังคงอ่อนโยนเหมือนในความจริง ช่วยผ่อนคลายความกังวลของเขาได้เป็นอย่างดี สุดท้ายแล้ว

ไม่ว่าลูซิงจิวจะยอมรับคนที่ตายแล้วคนนี้หรือไม่ก็ตาม เขาก็ไม่เสียใจเลยที่เคยเป็นเพื่อนกับลูซิงจิว

คนทั้งสองเดินมาถึงกลางลานบ้านและนั่งลงภายใต้แสงจันทร์ อีนสวีนนิงเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ พุด "นายยังจำที่ฉันเคยบอกว่าหมู่บ้านสุ่ยฝูตั้งอยู่ในภูเขา แล้วเคยมีเด็กคนหนึ่งจมน้ำได้มั้ย"

"จำได้" ลูซิงจิวจดจำสิ่งที่อีนสวีนพุดได้ดี หลังจากที่อยู่เหมียวเหมียวขึ้นภูเขาคราวนั้น พวกเขาทั้งสองก็เจอเรื่องราวคล้ายๆ กัน

"เด็กคนนั้นไม่ใช่ใครหรอก" อีนสวีนพุดเรื่องที่น่าตกใจอย่างเชื่องช้า "เด็กคนนั้นคือฉันเอง"

สีหน้าของลูซิงจิวแข็งทื่อ เขาเอ่ย "แต่ว่า...นายก็ยังอยู่ข้างหน้าฉันตรงนี่นี่" อีกอย่างคนในหมู่บ้านต่างก็รู้ว่าเขามีตัวตน

สีหน้าของอีนสวีนแปลกไป เขาเอ่ยเสียงต่ำ "ใช่ เมื่อก่อนฉันสามารถสื่อสารกับมนุษย์ได้ ใช้ชีวิตบนโลกนี้ได้ เพราะมันมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างหลังจากเกิดเรื่องนี้ขึ้น"

บทที่ 36

เรื่องเก่า

หลังจากลูซิงจิวออกจากหมู่บ้านσύผู้ไปก็เป็นเวลาานานมากแล้วที่อินสวินต้องอยู่เล่นเพียงลำพัง

เขาขึ้นไปบนภูเขาคนเดียว ลงน้ำคนเดียว ปีนขึ้นเครื่องไม้ซึ่งครั้งหนึ่งทั้งสองคนเคยชอบปีนมากที่สุดเพียงลำพังเพื่อทอดมองไปยังบริเวณภูเขาที่ห่างไกลภูเขาตรงนั้นมีถ้ำเล็กๆ คดเคี้ยวผ่าน ทุกครั้งที่ผู้มาใหม่หรือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ที่นั่นอยู่แล้วเดินทางมาจะต้องผ่านถนนเส้นนี้

เมื่ออินสวินมองไปที่ถนน ในมือก็กำเหรียญสองสามเหรียญไว้แน่น เหรียญเหล่านี้เป็นเหรียญตุ้มเกมที่เขาใช้เงินเก็บของตนเองทั้งหมดซื้อกลับมาจากในเมือง เดิมที่เขาต้องการจะมอบให้ลูซิงจิวเป็นของขวัญก่อนลาจาก แต่น่าเสียดายที่สุดท้ายแล้วเขาไม่สามารถมอบของขวัญนี้ให้ถึงมือเพื่อนสนิทได้

อินสวินไม่ได้อยากให้ลูซิงจิวจากไป เขาจำได้ว่าตอนที่ลูซิงจิวจากไปนั้น ได้ให้สัญญาเอาไว้ ลูซิงจิวเคยบอกว่าจะกลับมาอีกครั้ง อินสวินคิดว่าเมื่อถึงเวลาที่ลูซิงจิวกลับมา เขาจะต้องนำเหรียญตุ้มเกมเหล่านี้วางใส่ฝ่ามือของเพื่อนตน

สถานการณ์ทางบ้านของอินสวินไม่ต่างจากลูซิงจิวเท่าไรนัก พ่อแม่ออกไปทำงานข้างนอก ทั้งคนชรากับเด็กไว้ที่บ้าน เพียงแต่พ่อแม่ของลูซิงจิวมีความรับผิดชอบมากกว่าหน่อย มารับลูซิงจิวออกจากหมู่บ้านσύผู้ตั้งแต่นั้นๆ พาไปเข้าเรียนในเมือง อินสวินไม่ได้โชคดีขนาดนั้น สถานการณ์การเงินของพ่อแม่เขาอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นเขาจึงจำต้องอาศัยอยู่ในหมู่บ้านσύผู้

อันห่างไกลเป็นเวลาหลายปี

อินสวินเล่นกับลูซิงจิวมาตั้งแต่เด็ก ตอนที่ลูซิงจิวจากไป เขาจึงต้องอยู่คนเดียว

ทุกๆ วันอินสวินตั้งตารอการกลับมาของลูซิงจิว รอแล้วรอเล่า กระทั่ง... คืนหนึ่งกลางฤดูร้อน

อินสวินยังคงจำอากาศในคืนนั้นได้จนถึงวันนี้ มันปลอดโปร่ง อบอุ่น ท้องฟ้าไร้เมฆ แสงสว่างของดวงจันทร์ทอดผ่านม่านฟ้ามีดมิดยามค่าคืบ ดวงดาว สุกสกาวขับให้ท้องฟ้าสว่างไสว เสียงจ๊กจั่นร้องดังในหู เมื่อเข้าไปใกล้บริเวณริมถนน ก็สามารถมองเห็นหิ่งห้อยตัวเล็กๆ สองแสงระยับอยู่ในกอหญ้าหน้าทึบ

นี่เป็นค่าคืบธรรมดาที่ไม่นับว่าธรรมดาสำหรับอินสวินผู้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านสุ่ยฝูนี่มาเป็นเวลานาน เขาไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติใดๆ ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ สูงไม่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบเซนต์ สวมใส่เสื้อยืดหลวมๆ กางเกงขาค้น และรองเท้าแตะที่ใช้กวาดตูด ทำให้เดินเหินไม่คล่องตัว คุณย่าสัญญาอยู่กับเขาว่า ถ้าฤดูร้อนนี้สิ้นสุดลง จะซื้อรองเท้าคูใหม่ให้

อินสวินนั่งบนเครื่องไม้ที่อยู่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ในเมื่อมีจิ้งหรีดอยู่สองตัว เขาก็เก็บมันมาจากในพงหญ้า ขณะนั้นมันยังมีเรียวแรงต่อสู้ดิ้นรนอยู่ในฝ่ามือของเขา แม้ฟ้าจะมีมืดแล้ว แต่อินสวินยังไม่คิดที่จะกลับบ้าน

ความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านสุ่ยฝูนั่นดีมาก แถบบริเวณข้างเคียงก็ไม่มีแหล่งน้ำลึกให้เด็กๆ เล่น ดังนั้นจึงไม่มีเหตุร้ายใดๆ เกิดขึ้นกับเด็กๆ ในหมู่บ้าน ผู้ปกครองสามารถวางใจได้ คุณปู่คุณย่าที่สูงอายุแล้วเป็นคนดูแลอินสวิน คนแก่เมื่ออายุมากขึ้นก็ไม่ค่อยมีเรียวแรง เด็กในชนบทมักได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่ค่อยดีนัก เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลามืดค่ำแล้วอินสวินยังไม่กลับบ้านจึงไม่มีใครออกตามหา

หากเป็นก่อนที่ลูซิงจิวจะจากไป อินสวินคงกลับบ้านพร้อมเพื่อน เพียงแต่ตอนนี้ลูซิงจิวไม่อยู่ที่นั่นแล้ว

อินสวินนั่งเล่นอยู่บนเครื่องไม้ เด็กชายผล็อยหลับโดยไม่รู้ตัว เครื่องไม้นั้นแข็งแรงมาก เขาจึงเจ็บใบหน้า ในขณะที่อินสวินกำลังง่วงงุน เขาก็เหมือนจะได้ยินเสียง

ธารน้ำไหล

เสียงนี้ค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ จนอินสวินลิ้มตาขึ้นเพราะเสียงของมัน และถึงกับตกใจชะงักนิ่งเมื่อเห็นสภาพแวดล้อมรอบตัว แอ่งน้ำขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นใต้เครื่องโม้ และภายในแอ่งน้ำนั้นมีลักษณะเป็นน้ำวน เสียงน้ำที่ไหลอย่างรวดเร็วมาจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก

อินสวินมองแอ่งน้ำตรงหน้าด้วยความฉงน นี่มันพื้นที่ราบ...ทำไมถึงมีแอ่งน้ำแบบนี้ได้

ขณะที่อินสวินจ้องมองแอ่งน้ำด้วยความงุนงง มือที่เต็มไปด้วยเส้นขนสีดำคู่นี้ก็ยื่นออกมาจากแหล่งน้ำนั้นแล้วคว้าเข้าที่ตัวอินสวิน มือคู่นั้นดูบอบบางแต่กลับมีพลังมหาศาล มันคว้าข้อเท้าของอินสวินอย่างง่ายดาย ก่อนจะลากตัวเขาลงไปในแอ่งน้ำที่ไหลเชี่ยว

"อ๊าก!!!" อินสวินตกใจจนร้องออกมาอย่างหวาดกลัว เขายื่นมือคว้าเครื่องโม้ ทว่าแรงของเขาไม่สามารถต่อสู้กับสัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำได้เลย ดันรนได้เพียงสองสามวินาทีก็ถูกลากลงไปในน้ำนั้นแล้ว

น้ำไหลผ่านจมูกและปากของอินสวินอย่างรวดเร็ว ดวงตาเขาเบิกกว้างพยายามดิ้นรนสุดกำลัง แต่ก็ยังไม่อาจช่วยให้พ้นจากอันตราย ตรงกันข้าม... ออกซิเจนถูกขับออกจากจมูกของเขามากขึ้นเรื่อยๆ เป็นครั้งแรกที่อินสวินได้กลิ่นของความตายอย่างชัดเจน

ขณะที่ออกซิเจนลดหายจากปอด เปลือกตาของอินสวินก็ค่อยๆ ปิดลง ในช่วงภวังค์นั้นเหมือนเขาจะได้ยินเสียงหล่นอย่างแจ่มชัด

อ่า...ฉันยังไม่ได้เจอลูซิงจิวเลย...ในวินาทีที่เขาคิดถึงความจริงนี้ อินสวินก็ฮึดระเบิดเรี่ยวแรงออกมา จนหลุดพ้นจากมือสีดำที่กอบกุมเขาเอาไว้ ตะเกียกตะกายให้พ้นจากแอ่งน้ำ

ฉันไม่อยากตาย...ฉันไม่อยากตาย...อินสวินคิด ฉันยังไม่ได้เอาเหรียญตู้เกม...ให้ลูซิงจิวเลยนะ

พร้อมกับความปรารถนานี้ สติของอินสวินก็เลื่อนรางอย่างช้าๆ และสุดท้ายการมองเห็นของเขาก็ถูกปกคลุมด้วยความมืด

กว่าครอบครัวจะพบว่าอินสวินหายตัวไปก็เป็นเวลาเที่ยงของวันถัดมาแล้ว คุณปู่คุณย่าทำอาหารเรียบร้อยแล้วไม่เห็นหลานชายกลับมา ก็รู้ว่า มีบางอย่างผิดปกติ จึงออกตามหาทั่วทุกสารทิศ ตามหาอยู่ทั้งวัน ในที่สุดก็พบร่องรอยของหลาน

นั่นก็คือรองเท้าแตะขนาดเล็กคู่หนึ่งที่หล่นอยู่ข้างเครื่องไม้ สิ่งที่ได้เห็นได้ทำให้เกิดความโกลาหลอลหม่านขนาดไหนตอนที่ทิ้งมันไป

การหายตัวไปของเด็กถือเป็นเรื่องใหญ่ ปู่และย่าแจ้งความและสอบถามทุกคนในหมู่บ้านแต่ก็ไม่พบอินสวิน พ่อแม่ของอินสวินรีบกลับบ้านด้วยความเสียใจ หลังจากได้รับข่าวการหายตัวไปของลูกชาย

ชาวบ้านในหมู่บ้านบอกว่าเด็กน้อยถูกลิงน้ำ* ลักพาตัวไป คนอื่นๆ พวกกันคิดว่าเขาพูดจาเลอะเทอะ หมู่บ้านสุ่ยฝูไม่มีแหล่งน้ำ มีแค่ทางน้ำเล็กๆ และไม่เคยมีใครตายในทางน้ำนี้ด้วย จะมีลิงน้ำได้อย่างไร

ตำรวจสรุปความว่าเด็กอาจถูกลักพาตัวและนำไปขายโดยคนที่เดินทางผ่านหมู่บ้าน ทว่าในช่วงเวลานั้น มีคนเดินทางไปที่บ้านของอินสวิน

อินสวินไม่เคยพบบุคคลผู้นี้มาก่อน เขารับรู้จากคำบรรยายของปู่กับย่าว่า คนคนนั้นเป็นชายหนุ่ม เขาใช้ผ้าคลุมใบหน้า เห็นแค่เพียงดวงตาดำสนิท ดวงตาคู่นั้นดูน่ากลัวยิ่งนัก...มีแค่เพียงตาดำ ไม่มีตาขาว

ชายคนนั้นเข้าไปในบ้านของอินสวินและบอกพ่อแม่ของเขาว่าอินสวินโดนฆ่าตายแล้ว

พ่อแม่อินสวินตกใจแทบท้อ แต่ในขณะที่เดียวกันก็สงสัยว่าชายคนนี้เป็นคนฆ่าอินสวินหรือเปล่า ครอบครัวอินสวินตั้งท่าจะมัดชายคนนั้นแล้วนำตัวเขาไปสถานีตำรวจ ทว่าชายคนนั้นกลับละลายกลายเป็นแอ่งน้ำหายไปต่อหน้าต่อตา ถ้าไม่ใช่เพราะมือของพวกเขาแย่งขึ้นอยู่ พวกเขาคงไม่เชื่อและคิดว่าตัวเองเพิ่งจะมีความฝันอันแปลกประหลาดเป็นแน่

วันรุ่งขึ้น ชายผู้กลายเป็นน้ำกลับมาอีกครั้ง

คราวนี้พ่อแม่ของอินสวินไม่กล้าทำอะไรเขา ได้แต่ฟังชายคนนั้นอย่าง

* ลิงน้ำ หรือผีน้ำ เป็นสิ่งมีชีวิตในตำนานของจีน อาศัยอยู่ในน้ำจืด มีลักษณะสะเทินน้ำสะเทิมบก

มีมารยาท

'ลูกชายของพวกคุณไม่อาจกลับมาแล้ว' ชายคนนั้นเอ่ย 'เขาตายแล้ว' คุณย่าของอินสวินเป็นลมทันทีหลังได้ยินคำพูดนั้น พร้อมกับแม่ของเขาร้องไห้โฮ ทั้งบ้านเต็มไปด้วยบรรยากาศอันแสนเศร้า

'แต่ฉันพอจะมีวิธีนำเขากลับมา' ชายคนนั้นพูด 'แต่ถ้าถ้าพวกกลับมาแล้ว เขาจะไม่สามารถออกจากหมู่บ้านสู่ผู้นี้ไปตลอดชีวิต เขาต้องอยู่ที่นี้จวบจนถึงจุดสิ้นสุด'

'จุดสิ้นสุด?' ปู่ที่มีสติเพียงคนเดียวเอ่ยถาม 'อะไรคือจุดสิ้นสุด'

ชายคนนั้นยิ้มพลางส่ายหน้า 'ไม่ต้องให้ฉันอธิบายหรอก เดี่ยวเขาจะรู้เอง'

แม้ที่ไปที่ไปของชายคนนี้จะเป็ปริศนาอันน่าสงสัย หากแต่สมาชิกในครอบครัวไม่มีทางเลือกอื่นจึงต้องเลือกประนีประนอม พวกเขาตั้งหลุมศพให้อินสวินตามวิธีที่ชายคนนั้นบอก พร้อมจัดพิธีศพ งานนั้นจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ ผู้คนทั้งหมู่บ้านต่างพากันมาร่วมงาน ตามหลักแล้วเมื่อมีเด็กเสียชีวิตไม่ควรจัดงานอสังการ แต่งานของอินสวินกลับจัดถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน

ไม่กี่วันหลังจากงานศพอันยิ่งใหญ่ อินสวินที่ร่างกายเป็ยกปอนก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูทางเข้าบ้าน เขาเดินเท้าเปล่าและมีท่าที่สับสน รวากับไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ตรงนี้ได้

เมื่อพ่อแม่ของอินสวินมองเห็นลูกชายตัวเองก็ดีใจมาก แม่ทั้งร้องไห้ทั้งหัวเราะ มาอุ้มพาเขาเข้าบ้าน

เนื่องจากก่อนหน้านี้ไม่พบศพของอินสวิน เด็กที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันจึงได้รับการยอมรับจากคนในหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว การที่อินสวินกลับมาเป็นการพิสูจน์ว่าชายคนนั้นไม่ได้โกหก ครอบครัวของอินสวินก่อตั้งศาลเจ้าบนภูเขาตามคำบอกของชายคนนั้น ตั้งชื่อว่าอินสวิน ถวายธูปเทียนและผลไม้ แสงไฟที่ศาลเจ้านี้จะไม่ดับ และผลไม้จะไม่พร่องตามที่ชายคนนั้นบอก

ครอบครัวของอินสวินทำตาม เพียงแต่ในใจของผู้เป็นแม่กลับมีความคิดอื่น ผุดขึ้นมา เธอต้องการพาลูกชายออกจากหมู่บ้านสู่ผู้

'เธอจะพาเขาไปไม่ได้' ผู้ชายคนนั้นบอกไว้แล้วไง อินสวินออกจาก

หมู่บ้านσύผู้ไม่ได้'

คุณปู่ต้องการหยุดการกระทำของผู้เป็นแม่ แต่สำหรับแม่ที่เคยสูญเสียลูกไปแล้วครั้งหนึ่งกลับมีความตั้งใจหนักแน่นเป็นพิเศษ เธอกล่าวว่า 'ที่นี่มีปัญหาคือที่นี่มีปัญหา ฉันปล่อยให้ลูกไว้ที่นี่ไม่ได้ ฉันต้องพาเขาไปจากที่นี่!' เธออยากไปให้พ้นจากที่แห่งนี้ ไปจากเรื่องราวบ้าๆ ทั้งหมด แล้วลืมดวงตาสีดำสนิทอันน่ากลัวของชายคนนั้นเสีย

ผู้เป็นพ่อเอาแต่นิ่งเงียบ ปู่และย่าไม่อาจห้ามได้ วันต่อมาแม่จึงพาอินสวินตัวน้อยเดินไปตามทางเดินออกจากหมู่บ้านσύผู้

พ่อเรียกรถให้มารอที่ปากทางเข้าหมู่บ้านตั้งแต่เช้า ทั้งสามคนเดินมุ่งหน้าไปทางรถ

ทว่านาฬิกาที่แม่ก้าวขาออกจากหมู่บ้านσύผู้ เธอก็พบว่าอินสวินที่เอาแต่นิ่งเงียบไม่ยอมพูดจาในอ้อมแขนเริ่มละลาย น้ำไหลเป็นสายจากร่างกายเขาร่างกายของเด็กน้อยค่อยๆ ไปรุ่งแสง

'ฮึกกกกกกก!!!!' เห็นฉากนี้แม่ของเด็กชายก็ท้อตัวลง เธอก็รีบวิ่งแล้วโยนอินสวินลงบนพื้น ก่อนจะรีบวิ่งออกจากหมู่บ้าน 'เด็กนี้ไม่ใช่ลูกของฉัน เด็กนี้ไม่ใช่ลูกของฉัน มันคือปีศาจ...ปีศาจ...'

อินสวินจ้องมองผู้เป็นแม่อย่างเหม่อลอย เขาจำได้แค่ว่าตนเองถูกดึงเข้าไปในแอ่งน้ำ ส่วนเรื่องอื่นนอกจากนี้ไม่มีอยู่ในความทรงจำเลย เด็กชายเข้าใจว่าบรรยากาศแปลกๆ ในบ้านเกิดจากความคึกคะนองของเขาเอง ไม่ได้นึกถึงสาเหตุที่ลึกซึ้งกว่านั้น

แม่จากไปโดยปราศจากอินสวิน เธอกับพ่อขึ้นรถออกจากหมู่บ้านσύผู้ไปโดยไม่กลับมาอีก

อินสวินถูกทิ้งไว้ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้

โชคดีที่वानอกเหนือจากออกจากหมู่บ้านσύผู้ไม่ได้ อินสวินก็ไม่มีอะไรพิเศษไปจากเด็กคนอื่น ๆ

อินสวินค่อยๆ เติบโตมาเช่นนี้ และค่อยๆ ค้นพบความแตกต่างในตัวเองทีละนิด ตอนแรกปู่และย่าไม่ได้ตั้งใจจะบอกเรื่องนี้กับเขา กระทั่งวันหนึ่งเขาพบ

แทนบุชาที่คุณย่าขึ้นไปบูชาบนภูเขา...มีชื่อของเขาเขียนอยู่บนนั้น

ขณะที่อินสวินมองแทนบุชาก็รู้สึกถึงอะไรบางอย่าง เป็นเวลานานกว่าเขาจะเข้าใจความรู้สึกนั้น

มันคือภารกิจ ภารกิจที่เขาจะต้องปกป้องหมู่บ้านสุ่ยฝูไปตลอดกาล

มีคนช่วยชีวิตอินสวินที่น่าจะต้องตายไปแล้ว และมอบหน้าที่นี้ให้เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับการให้ชีวิตใหม่กับเขา

ปู่กับย่าเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปีนั้นให้เขาฟัง ทั้งเรื่องชายแปลกหน้า เรื่องแม่ของเขา และเรื่องที่ว่าทำไมเขาถึงไม่สามารถเดินทางออกจากหมู่บ้านสุ่ยฝูได้

แม้ว่าจะไม่เคยลองมาก่อน แต่อินสวินรู้ว่าสิ่งที่ปู่พูดนั้นเป็นความจริงท่ามกลางความมืดมิด เขาค่อยๆ รับรู้ว่าการทำอะไรตัวเองถึงมีสภาพอย่างนี้ แต่เรื่องเหล่านี้ไม่สามารถพูดออกมาได้ หากพูดไปอาจกลายเป็นคำสาป และสำหรับบางเรื่องนั้นหากพูดออกไปแล้วอาจจะเปลี่ยนแปลงความจริงบางอย่างได้

ต่อมาปู่กับย่าเสียชีวิต อินสวินเติบโตขึ้นทีละน้อย

หลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ การถูกจำกัดขอบเขตก็ได้รับการผ่อนปรนมากขึ้น เขาสามารถออกจากหมู่บ้านสุ่ยฝูไปยังตัวเมืองและหมู่บ้านใกล้เคียงได้ แต่จะไปไกลกว่านี้ได้มั๊ย อินสวินยังไม่เคยลอง เพราะเมื่อเขาเกิดความคิดแบบนี้ขึ้นก็คล้ายจะมีเสียงกระซิบลอยผ่านจากภูเขามาบอกว่าเขาไม่สามารถไปได้ ถ้าออกไปจะต้องตาย

สุ่ยฝูคือชีวิตของเขา คือรากฐานที่เขาไม่อาจแยกจาก

เรื่องราวที่น่าจะจบลงที่ตรงนี้ แต่การกลับมาของลู่อิงจิวกลับเพิ่มเติมเรื่องราวบทใหม่

"ถ้าอย่างนั้นนายคืออะไรกันแน่" ลู่อิงจิวเอ่ยถามหลังจากฟังเรื่องเล่าแสนยาวนี้จบ เขาหยิกแขนอินสวิน มันให้ความรู้สึกอ่อนนุ่มอย่างมนุษย์ แตกต่างจากร่างกายของคนตายโดยสิ้นเชิง

อินสวินเอ่ย "ฉันคิดก่อนนะ...ฉันน่าจะรับช่วงต่อเป็นพวกเทพภูเขาอะไรทำนองนั้น..."

"เจ้าป่าเจ้าเขา?" ลู่อิงจิวถาม

"ใช่แล้ว" อินสวินตอบ "ฉันรู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นบนภูเขา แต่ที่จริงก็แค่รับรู้แหละ ฉันทำอะไรไม่ได้มากหรอก ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนธรรมดามากกว่า"

ลูซิงจิวถาม "นายรู้ทุกเรื่องบนภูเขา? นั่นตอนนั้นที่พวกเราขึ้นเขาไปกับ จูเหมียวเหมียวแล้วถูกผีบังตามันเกิดอะไรขึ้น"

อินสวิน "อืม ตอนนั้นฉันนึกว่ามีเด็กโดนปีศาจแองน้ำจับตัวไป ใ้ไปปีศาจนั้น สร้างความลำบากมากมาย ฉันโล้มนักก็ไม่ไป ก็เลยได้แต่จับตาตุ่มมัน"

ลูซิงจิว "อ้อ..."

อินสวินรู้สึกเหนื่อยจากการเล่า เขายกน้ำชาข้างหน้าขึ้นจิบ ก่อนพูด "ชิงจิว นี่คือนี่สิ่งที่คุณประสบพบเจอมา ฉันบอกนายไปหมดแล้ว ไม่ต้องกลัวฉันนะ ฉันไม่มีทางทำร้ายนาย"

ลูซิงจิวพยักหน้าแต่ไม่ได้พูดอะไร รวากับเขากำลังครุ่นคิดบางสิ่ง อินสวินเข้าใจว่าลูซิงจิวยังไม่สามารถปล่อยวางเรื่องตัวตนของเขาได้ จึงมองลูซิงจิวด้วยแววตาจริงจัง ด้วยความที่อยากจะบอกว่าตนเป็นคนดีจริงๆ

ลูซิงจิวหันเอ่ยถาม "นายรู้ทุกเรื่องบนภูเขานี้ใช่ไหม"

อินสวินตอบ "ใช่ ภูเขาทุกกอ ดอกไม้ทุกดอก ต้นไม้ทุกต้น ฉันรู้หมดเลย นั่นแหละ"

ลูซิงจิวพูด "ถ้ามีอะไรเพิ่มมานิดหน่อยนายก็รู้?"

อินสวินพยักหน้า

ลูซิงจิวเอ่ย "ถ้าอย่างนั้น..." เขาถามกะทันหัน "ปีนั้นที่พ่อแม่ของฉัน เจอเหตุการณ์ดินถล่ม นายรู้มัยว่าศพของพวกเขาอยู่ตรงไหน"

อินสวินเงิบ เขามองแววตาที่จริงจังของลูซิงจิวก็เข้าใจได้ทันทีว่าปัญหานี้ สำคัญมาก

ก็จริง ผู้ตายต้องการจากไปอย่างสงบ นี่ก็ถึงพ่อแม่ที่ไม่มีแม้กระทั่งโลงศพ ลูกหลานก็อาจจะวางใจ

"ฉันไม่รู้" อินสวินตอบ "ฉันหาดูแล้ว แต่ไม่เจอศพพ่อแม่ นาย" เขา เอ่ยเสียงต่ำ "ขอโทษจริงๆ ตอนนั้นฉันเจอแค่กระเป๋ากับของพ่อแม่ นาย แต่ไม่เห็น พวกเขาเลย"

ลูซิงจิวถอนหายใจ ไม่พูดอะไร ก่อนจะกอดอินสวินแล้วพูดว่า "ไม่เป็นไร มันไม่เกี่ยวอะไรกับนายเลย นายพยายามเต็มที่แล้วนะ อย่าโทษตัวเอง มันไม่ใช่ความผิดของนาย"

ความจริงแล้วหลังเกิดเหตุการณ์นั้น ลูซิงจิวก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะพบศพของพ่อแม่ พ่อเขาได้เห็นสถานที่เกิดเหตุ ได้รู้ว่าภูเขากล่อมลงมาเกือบครึ่ง ภายใต้อพลังธรรมชาติแล้วมนุษย์ก็เป็นเสมือนมดตัวน้อย การที่สามารถหากระเป่าเบิ้ลของพ่อแม่เจอได้ ลูซิงจิวก็รู้สึกที่เพียงพอแล้ว ดังนั้นที่เขาถามคำถามนี้กับอินสวิน ไม่ใช่ว่าต้องการจะโทษอีกฝ่าย ชายหนุ่มแค่อยากรู้ตำแหน่งคร่าวๆ ที่พ่อแม่ถูกดินฝัง ถึงแม้จะอยู่ลึกเกินกว่าจะขุดขึ้นมาได้ แต่อย่างน้อยได้ไปกราบไหว้บ้างก็ยิ่งดี

อย่างไรก็ตามเรื่องที่ยินสวินบอกว่าไม่เห็นศพพ่อแม่ของลูซิงจิว มันทำให้เขาประหลาดใจระคนผิดหวัง

หากอินสวินเป็นเทพภูเขาส่งของหมู่บ้านผู้จริงๆ การที่หาคศพของพ่อแม่ลูซิงจิวไม่พบพบหมายความว่าร่างของพวกเขาอาจถูกพัดพาออกไปจากหมู่บ้านผู้ภูเขาดินถล่มกินบริเวณกว้างเกินไป ลูซิงจิวจึงจำต้องยอมแพ้

"ไม่เช่นนั้นให้ฉันลองหาอีกครั้งดีมั้ย" อินสวินพูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเศร้า

"ไม่ต้องหรอก" ลูซิงจิวส่ายหน้า "ไม่ต้องผินหาหรอก" ย้ำยืนยันพร้อมส่งยิ้มให้ใบหน้าชายหนุ่มประดับด้วยรอยยิ้ม "พ่อแม่ของฉันเป็นคนใจกว้าง พวกเขาไม่ยึดติดกับเรื่องแบบนี้หรอก ขอแค่ฉันใช้ชีวิตได้ดีก็พอ"

อินสวินจึงค่อยมีท่าทีที่ผ่อนคลายลง

พวกเขาเปิดใจคุยกันทั้งคืน ลูซิงจิวสามารถแก้ปมที่อยู่ในใจของอินสวินได้ในที่สุด พวกเขานัดกันว่าขึ้นเขาคครั้งหน้าจะไปไหว้ศาลที่ปู่ย่าของอินสวินเป็นคนตั้ง จากนั้นทั้งคู่ก็แยกกันที่ลานบ้าน ลูซิงจิวมองดูอินสวินลับสายตาไปพร้อมรอยยิ้ม ชายหนุ่มหมุนกาย เตรียมกลับไปเข้าบ้าน

ทันทีที่หมุนตัว ลูซิงจิวก็เห็นไปเยวี่ยหูที่ไม่รู้ว่ามาเฝ้าอยู่ข้างหลังเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทั้งคู่สบตากันเสียบๆ จนลูซิงจิวเป็นฝ่ายทนไม่ไหว ชายหนุ่มหัวเราะขึ้นๆ

"ไต่บ้านนี่ยังมีเรื่องปิดบังฉันอยู่" ลูซิงจิวพูด "สถานที่ที่ฉันเข้าไปมันมี"

ความหมายกับอินสวินยังไง"

ไปเยวี่ยหุตอบ "วิญญาณ"

ต้นไม้ที่ตายแล้ว หลุมฝังศพอันโดดเดี่ยว ผืนหญ้ารกร้างไร้ที่สิ้นสุด และ
คราบเลือดตามหนามแหลมบนหญ้า ทั้งหมดนี้คือจิตวิญญาณของอินสวิน
ลูซิงจิวนึกถึงรอยยิ้มสดใสของอินสวินและเขี้ยวเล็กๆ บนริมฝีปากของเขา
ตอนที่อินสวินยกยืมเขาคิดอะไรอยู่นะ แล้วตอนที่เขาร้องให้เขาคิดอะไรอยู่บน
โดนแมโยนทิ้งลงพื้น เลยทำให้เกิดวัชพืชบนที่รกร้างอันไร้ที่สิ้นสุดหรือเปล่า

ไหนจะอีกาตัวหนึ่งที่เกาะบนต้นไม้ ร้องเรียกชื่อลูซิงจิว...

ลูซิงจิวสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนเอ่ย "ที่นั่นมีอีกาตัวหนึ่งร้องเรียกชื่อฉัน"

ไปเยวี่ยหุมองลูซิงจิวเงียบๆ

"ก่อนหน้านี้ฉันนี่ก็อีการ้องเรียกชื่อเพื่อพาฉันออกไป" ลูซิงจิวกล่าว
"แต่พอมาคิดดูดีๆ..." น้ำเสียงของเขามีความขมขื่น "นายว่าตอนที่ฉันไม่อยู่ อีกา
จะยังเรียกชื่อฉันมั๊ย"

สำหรับคำถามของลูซิงจิว ไปเยวี่ยหุรู้คำตอบดี แต่เขาคิดไม่ถึงว่าลูซิงจิว
จะคาดเดาคำตอบได้ง่ายดายเช่นนี้ ไปเยวี่ยหุชื่นชอบคนฉลาด ดังนั้นเขาจึง
รู้สึกชอบชายหนุ่มที่ชื่อลูซิงจิวตรงหน้าคนนี้ เขามองลูซิงจิวด้วยสายตาอ่อนโยน
พลางคิดว่าการกลืนกินคนตรงหน้าลงท้องน่าจะทำให้เขามีความสุขเหมือนที่เขา
เคยปฏิบัติกับสิ่งที่โปรดปรานมาตลอด แต่ถ้ากลืนลงท้องทั้งอย่างนี้ ผิวเรียบเนียน
สีขาวราวกับข้าวสาลีของชายหนุ่มจะโดนพื้นแหลมคมข่วนหรือเปล่า ถ้าเป็น
อย่างนั้นเขาคงเสียดายแย่... ไปเยวี่ยหุรับรู้ได้ว่านี่คือความชอบที่แตกต่างจาก
ความอยากอาหารโดยทั่วไป มันแปลกใหม่มากๆ

"เยวี่ยหุ?" ลูซิงจิวถูกไปเยวี่ยหุจ้องมองจนรู้สึกกลัว "ไม่รู้ว่าเพราะอะไร
แขนของเขาถึงได้ขลุ่ยกรือว ราวกับว่าถึงแม้สมองจะไม่ได้ตระหนักถึง แต่
การทำงานของร่างกายกำลังบอกเขาว่าคนตรงหน้าอันตรายเป็นอย่างมาก

ไปเยวี่ยหุยกยืม รอยยิ้มของเขางดงามมาก ดวงตาเรียวดูจนหลังยกโค้ง
ชวนให้ง่วง เขาเอ่ย "แต่นายกลับมาแล้ว"

ลูซิงจิวมองดูรอยยิ้มของเขาก็หันเข้าใจขึ้นมาทันทีว่าทำไมไม่ในเสียใจจื้ออ้อ

บัณฑิตมากมาขนาดนั้นถึงโดนปีศาจจิ้งจอกลวงหลอก ดีที่เขายังมีสติ ชายหนุ่มเอ่ยเสียงต่ำ "ใช่ โชคดีที่ฉันกลับมา"

"นอนเถอะ" เพียงชั่วขณะไปเหยียหยูกก็ลดรอยยิ้มบนใบหน้า กลับสู่ท่าทางเกียจคร้านตามปกติ "ดีแล้ว"

"ใช่ ดีแล้ว" ลูซิงจิวแห่งหน้ามองท้องฟ้า เป็นอีกหนึ่งคืนที่ท้องฟ้าแจ่มใสดังเช่นคืนอื่นๆ "ราตรีสวัสดิ์"

"ราตรีสวัสดิ์" ไปเหยียหยูเอ่ย

ลูซิงจิวหมุนกายกลับไปห้อง ไปเหยียหยูยืนนิ่งอยู่ในลานบ้านเป็นเวลานาน อย่างครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ยามเช้า ความร้อนได้ปลุกผู้คนให้ตื่นจากการหลับไหล ลูซิงจิวตื่นขึ้นมาทำอาหารเช้า มองเห็นเสี่ยวฮวากำลังทะเลาะกับอินสวินอยู่ในลานบ้าน

ตัวตนตึงคองของเสี่ยวฮวาเปิดเผยแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องระมัดระวังอีกต่อไป เมื่อเผชิญหน้ากับอินสวินจึงใช้ถ้อยคำคมกริบราวปืนปลอก ทำเอาลูซิงจิวที่ยืนอยู่ข้างๆ ตกตะลึง

ใบหน้าของอินสวินถ่มทิ้งกว่าเสี่ยวฮวามาก เขาจับเสี่ยวฮวาไม่วางมือ แก่งนักรบจรด อันก็แก่งเหมือนกัน

เสี่ยวฮวาเอ่ย "อินสวิน ใจคนหน้าไม่อาย ออย่ามากอดฉันนะ ร้อน!"

อินสวิน "จิวเออร์ เทียงนี้พวกเรากินเหลียงเผิง* กันดีมั๊ย"

เสี่ยวฮวา "ไอ้บ้าเอ๊ย..."

อินสวิน "เฮ้ เด็ๆๆ พูดคำหยาบไม่ได้นะ"

เสี่ยวฮวา "..."

ลูซิงจิวฟังอยู่ข้างๆ พอจัดการเรื่องตัวตนของอินสวินเรียบร้อย บ้านก็กลับสู่สภาพปกติสุขอีกครั้ง

ไปเหยียหยูกลับไปนั่งเก้าอี้โยกของตัวเองด้วยท่าทางเกียจคร้านอย่างชายชราอายุแปดสิบปี อินสวินกอดเสี่ยวฮวาให้อาหารไก่ในลานหน้าบ้าน แต่พอให้อาหาร

* เหลียงเผิง เป็นอาหารที่นิยมทานกันในฤดูร้อน ตัวแป้งมีลักษณะคล้ายหุ่นซึ่งจะราดด้วยน้ำมันพริกคั่ว

ไปเรื่อยๆ เขาก็ร้องขึ้นเสียงดัง "เฮ้ย เสี่ยวฮวา เสี่ยวฮวา แกเป็นอะไร ตื่นสิ!"

เสี่ยวฮวาที่เพิ่งตาทอเขาเมื่อครู่นี้ก็กลับไม่ขยับเขยื้อน หลังจากที่ยื่นสวิน อุ้มมันขึ้นมาแล้ว เสี่ยวฮวาก็ยังหลับตาอยู่ ลมหายใจของมันอ่อนแรงมากราวกับ สามารถหยุดลงได้ทุกเมื่อ

อินสวินเห็นท่าไม่ดีจึงรีบอุ้มเสี่ยวฮวาเข้าบ้าน เอ่ยถามลูซิงจิวว่าเสี่ยวฮวา เป็นอะไร ลูซิงจิวประเมินสถานการณ์ก่อนตอบ "ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน นายลองไป ถามไปเยวี่ยหมุย เขาน่าจะรู้ดี!"

อินสวินรู้สึกผิด "นายไปเองดีกว่า เมื่อวานฉันกินน้องไก่ของเขา วันนี้ จะกล้าไปพูดด้วยได้อย่างไร"

ลูซิงจิวใช้ความคิดพลางอุ้มเสี่ยวฮวาเดินไป

เมื่อฟังสิ่งที่ลูซิงจิวพูดจนจบ ไปเยวี่ยหูที่หลับตาอยู่ก็ลืมตาขึ้นเหลือบมอง เสี่ยวฮวาแล้วเอ่ยออกมาสามพยางค์ "โรคลมแดด"

ลูซิงจิวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ "โรคลมแดด? ตั้งคังเป็นโรคลมแดดได้ด้วยหรือ แล้วทำยังไงดี"

ไปเยวี่ยหู "ฉันดูแล้วน่าจะไม่มีรอด"

ลูซิงจิว "..."

เป็นไปตามคาด ประโยคต่อมาที่เขาพูดก็คือ "เอาไปทำหมูน้าแดงสิ"

ลูซิงจิว "..." ทำไมนายถึงเก่งกาจแบบนี้ละ จริงๆ แล้วนายแอบคิด วิธีกินอาหารไว้ในใจก็แบบนี้แหละ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3dLmcgS>